

stilledes vedkommende er Forskellen mellem Undersøgelserne imidlertid saa ringe, at den meget vel kan skyldes rene Tilfældigheder, hvorimod den for de giftes vedkommende rimeligvis er Udtryk for, at en Del mandlige Rentenyderes *Ægtefæller*, naar Renten er tilkendt, har været i Stand til at opgive eller i hvert Tilfælde indskrænke deres Selverhverv.

Den Omstændighed, at Resultaterne af de tre Undersøgelser — bortset fra Forskelligheder som paa Forhaand maatte ventes — i ret høj Grad er overensstemmende, tyder paa, at Resultatet af de foretagne Undersøgelser meget vel tør benyttes som et Repræsentativ — Udtryk for hele Bestanden, og man har derfor foretaget en mere dybtgaaende Bearbejdelse af Indtægtsforholdet kombineret med Børneantallet forsaavidt angaar de i 1930 undersøgte 500 ældre Rentenydere og de 1030 Rentenydere fra April—Juli 1930.

Ved denne har man for det første for alle med *Ikke*-Rentenydere gifte Rentenyderes vedkommende kun regnet med den halve Indtægt, jfr. Forslagets § 41, 3. Stk., Nr. 5, dernæst har man paa Forhaand fra den virkelige Indtægt foretaget de i Forslagets § 41, Stk. 3, Nr. 3 og 4 hjemlede Fradrag, forsaavidt Indtægt af den i de nævnte Bestemmelser omhandlede Art forefandtes. Man har yderligere benyttet en Indtægtsskala med betydelig mindre Intervaller end i Tabel II, og endelig har man delt Rentenyderne efter Køn og Opholdssted, samt behandlet samlevende Ægtepar, hvor begge Ægtefæller var Rentenydere, for sig. For hver af disse Grupper har man opstillet Skemaer, med Indtægtsskalaer begyndende med det højeste — under Hensyn til § 41, 3. Stk., Nr. 3, 4 og 5 reducerede — Indtægtsbeløb, Rentenydere af den paagældende Gruppe kan have, uden at lide Fradrag i deres Invalidereente og endende med de Indtægtsbeløb, ved hvilke Renten for Invalidere i den paagældende Gruppe, der har Tillæg i Henhold til Forslagets § 40, 1. Stk., samt højeste Tillæg i Henhold til samme Paragrafs 4. Stk. (for 4 Børn eller flere), vil reduceres til Minimum ($\frac{1}{3}$ af Grundbeløbet).

Resultatet af Undersøgelsen ses af de medfølgende Tabeller IV a—c, der for begge de omhandlede Undersøgelser under et (d. v. s. de 500 plus de 1030 Tilfælde, som er undersøgt i 1930) omfatter Rentenydere gift med Invalidereentydere eller Aldersrentenydere, V a—f, der omfatter de øvrige af de 500 ældste Rentenydere undersøgt i 1930, og VI a—f, der omfatter de øvrige af de 1030 Rentenydere fra April—Juli 1930.

Endelig er i Tabel VII vist de ved begge Undersøgelser forefundne Antal af Rentenydere levende i Ægteskab med andre Invalidereentydere eller Aldersrentenydere. Efter begge Undersøgelser synes det som om henimod 1 pCt. af Rentenyderne lever i Ægteskab med andre Invalidereentydere; derimod er der stor Forskel mellem Undersøgelserne paa hvor mange der lever i Ægteskab med Aldersrentenydere: blandt de 500 gamle Rentenydere er det 4 pCt., blandt de 1030 Rentenydere fra 1930 kun ca. $\frac{2}{3}$ pCt.; denne Forskel er kun, hvad man maatte vente, naar det erindres, at en forholdsvis stor Del af Invalidereentyderne er nær ved eller lidt over 62 Aar — men ingen meget over denne Alder — paa det Tidspunkt der falder Kendelse i deres Sag, saaledes at deres Ægtefæller ligeledes hyppigt vil være i en saadan Alder, at de kort Tid efter Kendelsen vil være berettiget til Aldersrente.

Man kan derfor formentlig, naar Hensyn tages til, at de 500 gamle Rentenydere er Udtryk for Forholdene blandt en mange Gange større Del af hele Rentenyderbestanden end de 1030 nye Rentenydere, gaa ud fra, at der blandt samtlige Invalidereentydere findes ca. 3 pCt., der er gift med Aldersrentenydere og ca. 1 pCt., der er gift med Invalidereentydere.

I den foran omhandlede Skrivelse af 9. Oktober f. A. nævnte man, at det af Raadets og Direktoratet for Sygekassevæsenets Statistik fremgik, at der da fandtes